

1011·LISTI

LETO II.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO

ŠTEV. 14

Tekoči račun pri Poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, številka 10.644. Naročnina četrletno din 9.—, polletno din 16.—, celoletno din 30.—.

Na zapadu nič novega ...

Prihodnja številka izide 1. oktobra.

VSEM NAROČNIKOM

smo poslali položnice in naj nam blagovoliijo nakazati naročnino. Težko je dandanes pisati vice, še težje pa je, če imaš poleg slabe volje še prazen žep. Zato naj p. n. naročniki izpolnijo položnice in jih odpošljejo, da bo tekla naša redakcija lahko nemoteno naprej.

Težkih nog naokrog

Doslej sem hodil lahkih nog po božjem svetu naokrog.

Pogledal sem v Pariz in v Rim, poškilil v Moskvo in v Berlin, angleške lorde sem obral, Slovaško sem povzdigoval, nikjer bilo ni mej, pregraj...

A vse drugače je sedaj: Zaprte meje, krik topov, brnenje silnih bombnikov, vse polno je torpedov, min, vse polno ran in bolečin. Dokler bo trajal vojne krik, tem šalam naj velja — zapik!

NAJNOVEJŠE ČTIVO

V zadnjih dneh je najbolj čitana in zahtevana knjiga v vseh knjižnicah staroznani roman »Robinson Crusoe«. — Sedaj pa ga ne čitajo več nadobudni 12-letni pustolovčki, ampak odrasli, ki si želijo iz evropskega kaosa na miren otok.

Poslanica

vsem velikim in malim silam sveta!

Pravijo, da je šele začetek in vendar ste tako imenitno začeli, da Vas ne moremo prehaliti. Kar v tej smeri naprej! Vsak dan nas založite s človeškimi kračami in z drugo robo na ladjah. Zdaj nas ni strah zime. Priporočamo se Vam in Vas spoštujemo in želimo, da nikakor ne nehate pošiljati ladij v naše interesne sfere.

Za: Aprovizacijski odbor

za prehrano rib v vseh oceanih, Veliki Som.

LEGENDA O PETKU

V petek se je vnelo in je zagrmelo. Pravijo, da petek je bolj slab začetek.

POROČILA O POTOPLJENIH LADJAH

so v toliko pretirana, v kolikor poročajo, da jih potope sovražniki. Ladje gredo same na dno in sicer zato, da moštvo zasede kabelj, ki veže Ameriko z Evropo.

Kratka obvestila in pojasnila

Kongres miru je iz tehničnih razlogov preložen na konec svetovne vojne.

Stalin se je izjavil za mir. Zato mu pošlje Chamberlain svoj dežnik, da bo lažje utrdil svojo mirovno politiko. Uradnega potrdila o prejemu dežnika še ni.

Pakt je papir, ki ga pozabiš prečitati, če ti tako kaže, ali pa se sklicuješ nanj, če ti bolj trda prede.

Vojaška rešitev miru je nastala samo zato, ker se letos ni vozil z avijonom sam Chamberlain, ampak je trošil bencin Henderson. Vendar gre na vseh straneh vse po načrtu.

General Franco se je pridružil mirovni politiki. Ker se mu je posrečil državljanski mir, je povsem razumljivo, da se tudi navdušuje za evropski mir. Iz golega človekoljubja.

Japonci so tudi za »časten« mir s Kitajci. Ampak je križ v tem, da se s Kitajci ne morejo sporazumeti o pojmu časti.

Vsi so za mir po — končni zmagi.

Žanjcām

Hvala, lepa hvala, žito ste požele, zdaj se oddahnite, lahko ste vesele. Te dni moja žetev se je že začela, tisoče, milijone kmalu bom požela.

Botra Smrt, s. r.

Izpod marele

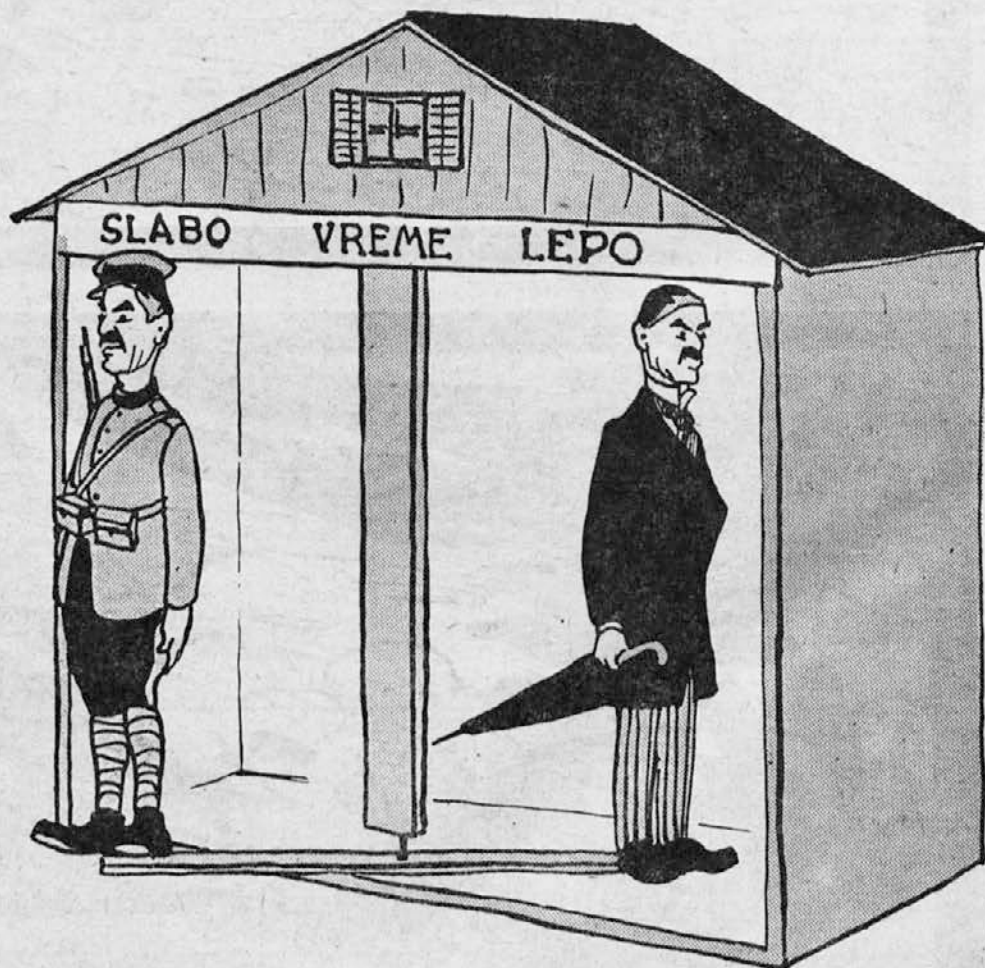
Chamberlain je izdal pred kratkim knjigo z naslovom »V boju za mir«. Knjiga prinaša Nevilove govore od lanskega septembra naprej. Knjigo je izdal kot odgovor Wellsu, s katerim si nista nič kaj dobra. Svetovni kritiki soglašajo, da ima Chamberlain kot pisatelj utopističnih romanov še veliko bodočnost. In je zato čisto resen Wellsov konkurent. Da ga po svojih utopijah prekaša, se je izkazalo prej ko v enem letu.

IZ SODOBNE ZGODOVINE

V vojni in v ljubezni je treba končno priti do nekega zaključka.

f. s.

Čuden barometer

Kadar je mirna in jasna dežela spremlja moža vsepovsodi marelja,

kadar pa grom je in blisk nad gorami s puško pojavi možak se ob rami.

Pomenki merjascev

— Grmi, grmi, najbolje je ostati v brlogu.

— Prav, če se prikažemo, se bodo spet obrnili na nas in na naš račun sklenili premirje. Vsa leta so nas preganjali in streljali, zmeraj je bil kdo v gosteh zato, da nam je svinec pošiljal za kožo.

— Zdaj se je pa zasukalo. Le kdo ima kaj zasluga za to?

— To bomo pa brali v zgodovini.

ZA BISTRE GLAVE

Proti kateri nezgodni noči zavarovati nobena zavarovalnica?

Odgovor: Proti padcu z vlade.

Komu dandanes ljudje najbolj zavidajo?

Odgovor: Krtom, ker imajo podzemeljska zaklonišča in so varni pred zračnimi napadi.

Agencija „Rumena rasa“ poroča:

JAPONSKE SKOMINE

po tesnejšem sodelovanju z Anglijo niso posledica rusko-nemškega nenapadnega pakta, temveč naravna posledica japonskega blokiranja angleških koncesij na Kitajskem. Blokiranje je bilo negativno sodelovanje, ki je pa že tedaj nosilo v sebi zarodke pozitivnega sodelovanja. Japonci so vneto slačili Angležinje, jim preštevali rebra in se navduševali za belo raso. Če pa nekdo — in naj je tudi rumene polti — prešteva ženski rebra, ga zamika še vse kaj drugega, v najhujšem se celo zaljubi. Tudi z Japonci je bilo tako. Generalom in vladi je pa do tega, da te ljubezni politično izkoristi. Ker Japonska ne more več širiti svojega imperija po

milij volji, se ji morebiti posreči, da kak kos angleškega imperija — priženi.

Mirotvorec — junak in abstinent

Šel na monakovski lanski sem pir za celo stoletje rešil tam mir. Pivo je bilo grenko in sladko, iz pene sem spuščal balončke v nebo. Na njih je pisalo, da rešen je svet, a v penah bil prašek je vražji, zaklet. Balončke napilnil tako je strašno, da zatemnelo Evropo je vso. Mogočni baloni so se razleteli in meni bojvniško kri razplamteli. Zavrgel sem slamico, vrček razbil, piva odslej naprej več ne bom pil.

Krožek

bivših poslancev in senatorjev bo izdelal za bodoči parlament načrt za dodatek k zakonu o poslancih in senatorjih, ki bo odpravil proste vožnje. Namesto njih naj bi država podelila vsakemu poslancu avto in avijon, da bo imel prosto vožnjo še potem, ko ne bo več poslanec ali senator. Če gre vse prav, se voziš štiri leta, če gre narobe — in to je kaj rado! — se komaj nekaj mesecev, po novem načrtu bi se pa do smrti, četudi boš samo enkrat izvoljen. Avtorji načrta so prepričani, da se jim bo posrečilo dobiti večino med poslanci, ki tudi glede povišanja dnevnic niso prav nikoli glasovali — proti.

LIRIKA EXMINISTRA, EXPOSANCA...

Nekdaj biló je res lepo po svetu hodil sem lahko, trobente pele so mi v čast, zdaj sem ujel se v lastno past.

Nekoč sem vodja bil, sedaj celo poslanstva je že kraj, le še na borzo včasih grem, a v parlament nič več ne smem.

IZPREMEMBA FIZIONOMIJE

Upravne oblasti imajo mnogo dela s prepoznavanjem posameznikov, ki se javijo v katerikoli zadevi pri njih. Pokazalo se je namreč, da so se nekateri ljudje po svoji zunanosti tako zelo izpremenili, da jih je težko prepoznati po fotografiji. Vzrok dalj časa ni bil znan, toda sedaj se je ugotovilo, da se ta slučaj javlja samo pri bivših poslancih, ki se jim je neizmerno — podaljšal obraz.

POSLOVILNA PESEM SKUPŠČINI.

(Himna bivših poslancev.)

Oh, adijo-dijo, ljub'ca moja, jaz pa moram, moram biti sam!
Oj skupščina vsa zdaj prazna zija, ker sporazum je, ne morem do nje!
Oh, adijo-dijo, ljub'ca moja, jaz pa moram, moram biti sam!

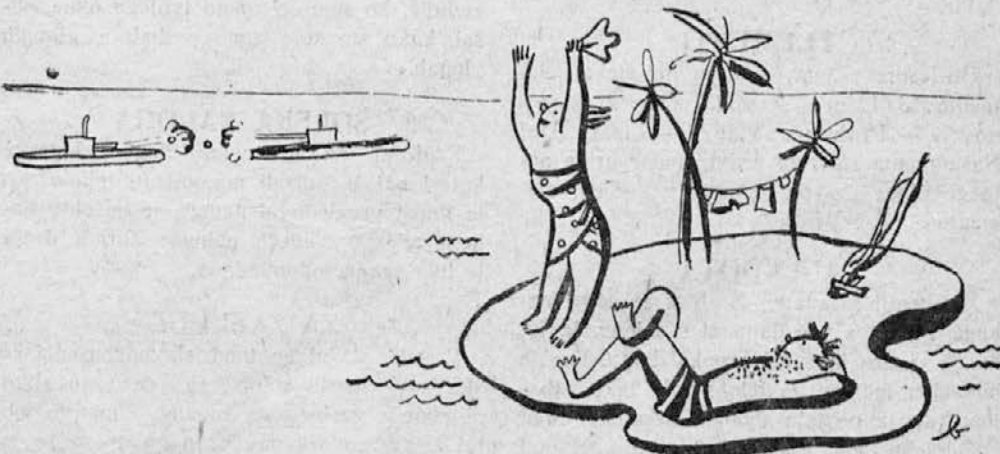
V DUHU ČASA

so ustvarjene zažigalne bombe, ki služijo namesto krematorijev in, kakor poročajo izvedenci in izkušenci, vrše svojo nalogo s takim uspehom, ki ga narekuje duh časa.

ZAKONSKA

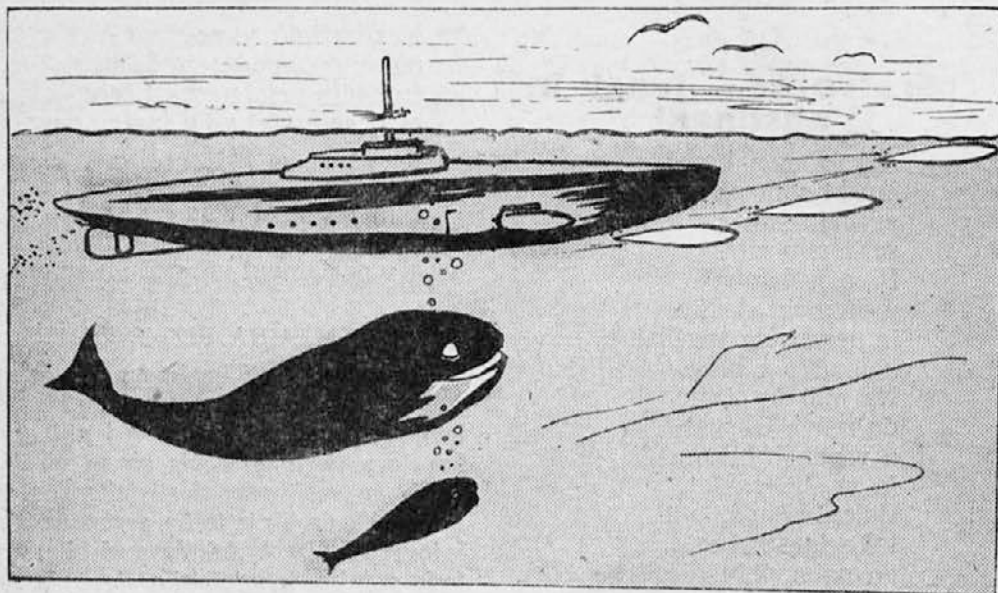
Žena: »Vse je moje, da veš! Perilo, pohištvo, hiša, vse!« Le kaj si imel prav za prav, preden si mene dobil?« Mož: »Mir!«

Moderna Robinzona

»Nikar ju ne kliči. Veliko nama ta otok sicer ne nudi, sva pa vsaj nevtralna in življenja varna.«

Pod morsko gladino

Kitek: »Glej, glej, mamica, tale ima pa kal tli mlade naenkrat.«

Nekaj kratkih:

HUDA BORBA

»Jožko, kaj pa delaš v jedilni shrambi?«
— »Mama, zoper skušnjave se borim!«

PRI ZOBOZDRAVNIKU

»Kaj pa toliko stokate, saj še vrtati nisem začel!« — »Že res, ampak na moji nogi stojite.«

ZNAŠEL SE JE

Poslanski kandidat je imel ognjevit govor. Naenkrat pa prileti na oder zeljnata glava. Govornik se hitro znajde: »Glejte, spoštovana gospoda, moji nasprotniki že izgubljajo glavo.«

NI BILO TREBA

»No, Rado, kaj ste se pa dames igrali?«
— »Slo, mama!« — »In si bil lepo vluđen?« — »Ni bilo treba, jaz sem bil namreč učitelj.«

NIČ POSEBNEGA

»Kaj pomeni to, da si v obraz tako zabuhel?« — »Nič posebnega! Žensko ročno delo!«

ELEMENTI

Profesor: »Lipar, naštejte mi nekaj elementov!« Lipar: »Ogenj, voda, zrak, vino...« — Profesor: »Vino?« — Lipar: »Da! Naša mama zmerom pravi, kadar pride ata iz gostilne: Je pa že spet v svojem elementu.«

ANEKDOTA

Znameniti skladatelj Brahms je sedel nekega večera z več damami v salonu. Izvlekel je cigaro in začel krepko dimiti. Ker je bil salon majhen, je bilo kmalu tako zakačeno, da je postalo damam nerodno. Med kašljanjem mu reče ena: »Ali, gospod Brahms, toliko dima v tako majhni sobi...« Brahms spet krepko puhne in smehlja:

pravi: »Ali, drage gospe, samo vam na lju-bo kadim. Kjer so angeli, morajo biti tudi oblaki.«

V HOTELU

Gost v hotelu: »To je nečuvono! Stenice bi me bile kmalu spadle!« — Vratar: »Nič čudnega! Hotel je čez zimo zaprt, pa so revice čisto izstradane.«

DOBRA PRIČA

Kozamurnik: »Ti, Krtina, ti si čisto navaden osel!« Krtina: »Kaaaj? Tožit te grem za žaljenje časti. In ti, Blatnik, boš za pričo!« Blatnik: »Da! Prisegel bom, da si res osel.«

V DIVJEM ZAKONU

On: »Če mi ne nehaš s tem godrnjanjem, te pretepem, da boš mislila, da si omožen!«

VAJA

Pisatelj vpraša prijatelja: »Ali si že gledal mojo najnovejšo dramo »Zakonski spor?« — Prijatelj: »Tisto ne, pač pa sem zadnjič, ko sem šel mimo tvojega okna, slišal, kako sta se z ženo vežbala v glavnih vlogah.«

ŠOLSKA NALOGA

Profesor da učencem šolsko nalogo, v kateri naj bi opisali nogometno tekmo. Ko je doma pregledoval naloge, je našel v nekem zvezku sledečo nalogo: Zaradi dežja je bila tekma odpovedana.

ZA ZASLUGE

V neki občini so med slavnostno občinsko sejo obesili v občinsko dvorano sliko pokojnega zaslužnega župana. Župan je ob tej priliki govoril navdušen govor, ki se je tako-le končal: »Da, gospoda moja, ta mož je zaslužil, da bi ga bili že za časa življenja

obesili tu sem, a v svoji skromnosti je to vedno odklanjal.«

DOBRA URA

»Ura, ki ste mi jo prodali, ni nič prida. Komaj štiri mesece jo imam, pa se je že ustavila. Vi ste pa rekli, da bo šla celo moje življenje.« — »Da, da, a pred štirimi meseci ste res slabo izgledali.«

ZMOTA

Boljša gospa kleči pri spovednici in je zelo skesana. Na koncu jo spovednik vpraša: »Ali niste morda še česa pozaabili?« — Ona: »Oh, da prečastiti. Tudi greh nečemer-nosti mi teži dušo. Vsak večer sem stala pred ogledalom in občudovala svojo lepoto.« — Spovednik jo malo pogleda in pravi: »Pomirite se. To ni bil greh, to je bila le zmota.«

ON ŽE VE

V šoli so se učili o kroženju krvi. Pa pravi učitelj: »Če se postavim na glavo, ali se mi potem vsa kri prelije v glavo?« — Učenec: »Da!« — Učitelj: »Kako pa, da mi vsa kri ne odteče v noge, kadar stojim?« — Učenec: »Ker noge niso votle in prazne!«

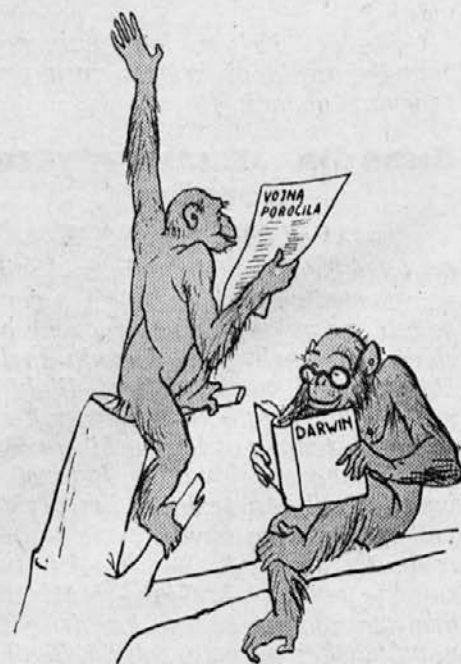
*Ce obleži na cesti bogataš, pravi-
jo, da je nesrečen slučaj. Če pa oble-
ži berač, pravijo, da je pijanec.*

*Človeka, ki postane v enem letu
bogataš, bi bilo treba dvanaest me-
secev prej obesiti.*

KDO JE DIPLOMAT?

Kdor pozna rojstni datum svoje žene, ne ve pa, koliko je stara.

Opice med seboj

»Kar sramujem se, če pomislim, da bodo najini potomci postali nekoč ljudje!«

D. Goflja:

Ljubezen

Prišla pomlad zelena je,
vesela Aleluja
in tam, kjer včasih je srce,
ljubezen se prebuja...

Ljubezen je pa taka stvar,
različne je oblike,
tako, da ne dobiš nikdar
o njej pravilne slike...

Ta ljubi na primer tako,
da le oči zavija,
je drugemu ljubezen to,
če pesmi deklamira...

Je tretji take sorte tič:
če ljubi, zapeljuje,
četrti Pegaza za nič
tedaj ti zapreguje...

Je peti takrat tak junak,
da grenke solze toči,
a šesti zmešan je bedak:
zbog »nje« kar v vodo skoči...

Če v sedmem se ljubav zbudi,
noči kar vse prelumpa,
se osmemu potrebno zdi,
da ljubico napumpa...

Pri zveri pa je to tako,
če od ljubezni umira,
da večja zver, — oh slast je to! —
tam manjšo kar požira...

Ker i ljudje, če »ljubijo«,
takšne dobè skomine,
sledi iz tega, da pač so
še slabši od — zverine...

— Prekrasno jesen imamo sedaj.
V primeri z jesenjo drugih držav pa
sploh. In še prenekateri someščani
nergajo in lajajo. Lajajo navadno —
psi!

— Jezikanje podtikajo šablonsko
ženskam. Poslednji dnevi kažejo, da
tudi moški v tem pogledu niso od
muh.

— V Ljubljani imajo »Češpljev te-
den«, v Mariboru pa »Gobezdalni te-
den.«

— Sploh bo klavnica mnogo utr-
pela na obratu. Kdo bi pa tudi še svi-
nje — klal? Napiši na listek, kar
ljudje zadnje čase vse pogruntajo in
daj ta listek svinji, da ga požre. Svi-
nja bo takoj krepnila!

— Ubijajo pa kar naprej. Ne na
fronti, v mariborski okolici. To je
stalna fronta, ki jo jesenske trgatve
samo še poostrijo.

— V »Abesiniji« pred Mariborom
si parajo trebuhe. Potemtakem je ta
»Abesinija« kvečjemu »Mandžurija«.
Sploh pa: zakaj »Abesinija«? Tam
gotovo ne premorejo takih surovin!

— Higienška stranišča so se poja-
vila. Če kdo utegne pravočasno tja
zaviti, mu bo ustrezno. So namreč
ob klavnici. Zakaj ravno tam? Kup-
cev je bore malo, prodajalci-kmetje

pa so tako izcužani, da res nimajo
kaj odložiti v novih higienskih stra-
niščih.

— Zanimivo je, kako je ljudem mi-
nilo veselje, dati se tihotapiti čez
mejo. Zdaj še z rednim potnim listom
in s prijaznim pozivom nočejo pre-
ko...

— Paradoksn borzo so imeli v
Mariboru. Brez lopovov namreč. Ta
je bila študentovska.

— Ljubljanski velesejem je bil le-
tos v znamenju zelenjave. Zato je
bolj vegetiral...

— Vojna psihoza se je najbolj lo-
tila nogometašev, kar se za sorodno
panogo najbolj spodobi. To so opa-
zili na tekmi Maribor-Železničar.

— Limanice so pticam pevkam na-
stavljali nekateri Mariborčani, pri-
čemer pa pod označbo »pticam pev-
kam« ni morebiti razumeti kakih pe-
vačic, temveč resnične ptice pevke.
Namesto teh ptic pa so šli na lima-
nice — dotični tipi sami. In je pod
označbo »limanice« razumeti — po-
licijo...

— Vojna poročila so sedaj naj-
večja atrakcija. Nihče ne more odo-
leti njihovemu branju. Zadnjič jih je
vneto prebiral z »Jutrove« table ti-
sti — slepec, ki lajna za Kamniškim
drevoredom...

— Neki časopis je poročal (ne v
pasjih dnehi!), da živali slutijo po-
trese in vojne. Zato so nekateri so-
meščani napovedovali maščevalno
vojno že pred poldrugim letom...

— Sploh: tisti »nekateri somešča-
ni!« Nekateri so poslednji čas tako
strupeni, da kar bruhajo strup na
druge someščane. Takega strupo-
bruhca je zadnjič ugriznil pes in so
ga takoj morali prepeljati v Pasteur-
jev zavod. Psa namreč...

— Sledeče nevtralne države so
mobilizirale: Belgija, Holandija, Švi-
ca, Finska in ...

GA NI UDARIL

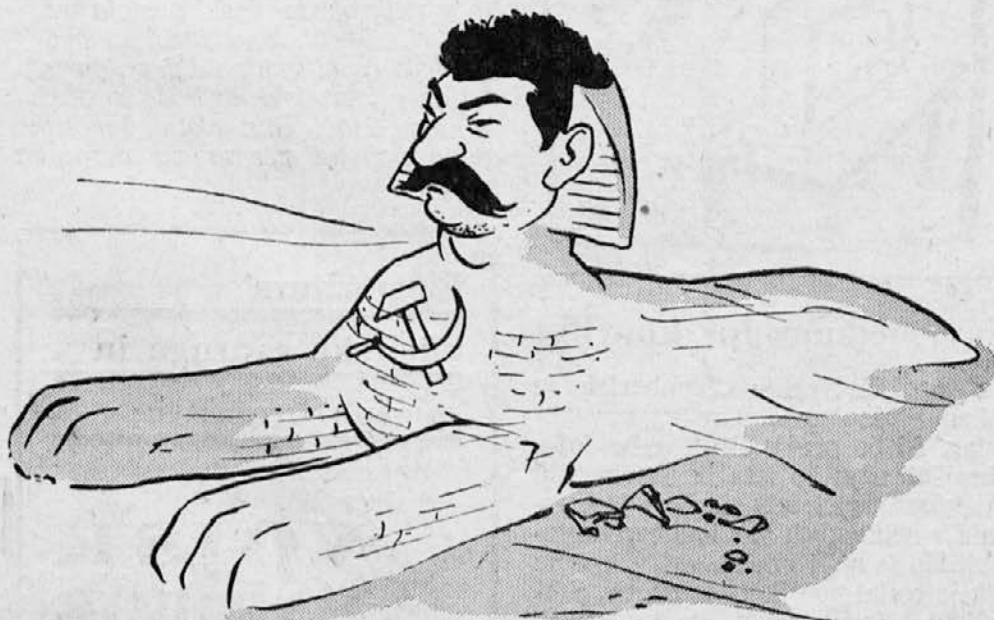
Sodnik: »Obtoženec, opominjam vas, da
govorite pred sodiščem samo čisto in golo
resnico. Povejte po pravici, ali ste Križ-
narja udarili ali ne?« — »Nisem, gospod
sodnik!« — »Laže, gospod sodnik!« se vme-
ša Križnar. »Molči, osel,« se razburi obto-
ženec, »sicer ti pripeljem še eno.«

JE TUDI ČULA

»Moj Adolf je tako skromen fant, da pred
tujimi ljudmi nikdar ne govori,« hvali Hva-
steljka svojega sina. Soseba pa dostavi:
»Da, čula sem, da pri izpitu niti ust ni od-
prl.«

MOGOČE...

Vrtnar: »Pepček, kdo je polomil te ro-
že?« — Pepček: »Ne... ne vem... mogo-
če so se čebele teple za med...«

Moderna sfiga

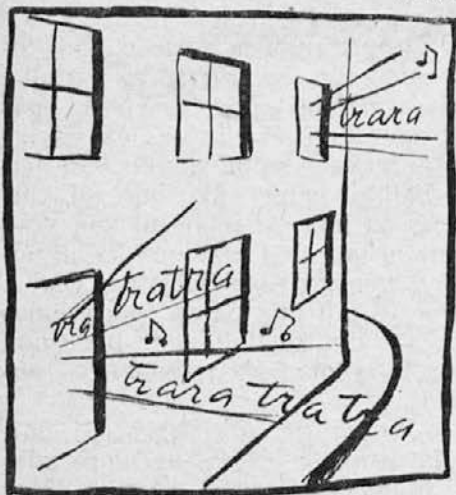
Vse ugiba in sprašuje
kaj moderna sfiga snuje!

Božo:

Radio! Radio!

Kako so ljudje lahko mirno zaspali,
ko radia niso še v svetu poznali.
A danes nam marši in bojne novice
trpinčijo živce in naše butice.

Pod močnim pritiskom psihoze smo
vojne,
podnevi miru ni, noči ni spokojne.
Ves ljubi dan slišiš le bojni: trarata,
skoz dimnik, skoz okno in še skozi
vrata.

Gostilničar dobrih več vin ne ponuja.
Privlačnost napis nad portalom zdaj
vzbuja:
da radio-škattla tegá vinotoča
postregla bo gostom in se priporoča.

V gostilni nad radijem glava pri glavi
poslušaj kaj ta in kaj oni tam pravi,
kako postojanke so nove zavzeli,
izgube sovražniki kakšne so imeli.

Ko glava novic ti je zvrhano polna,
omahne na ramo ti trudna in bolna.
Domov se odpraviš, računaš na
spanje,
ki v kaosu sladke prinese vsaj sanje.

Pa preden se v pernice mehke
zariješ,
gotovo še radio enkrat naviješ.
Da godbo poslušáš? Ne! Kajti
bojišče
dandanes na gumbih ves svet samo
ižče!

No, mene pa radio nič več ne moti,
sem enkrat za vselej odpravil ga s
pôti.

Zakaj? boste p. n. me bralci vprašali.
Zato, ker valovi so vsi se zmešali!

Navil sem, na primer, francosko
postajo,
zaslišal pa pravo sem srbsko oddajo.
Navijem Berlin: govori po angleško,
poiščem si London: tam mluvi po
češko!

Moj vozle možganski je kmalu
opešal,
kot Babel je radio govor pomešal.
Napravi sem konec, v dosego mi
mira,
služila je čisto navadna — sekira.

Nov mednarodni konflikt

sta sprožila Neville Chamberlain in
Milan Stojadinović. Gre za nov ko-
ledar, ki bo pravi otrok naše dobe.
Skrajšal nam bo leta in nas naredil
za priče tisočletnih doživljajev. —
Lani v septembru je Chamberlain iz-
javil, da je rešil mir za naš vek in ta
vek je trajal dobrih 11 mesecev. Sto-
jadinović je pa rekel, da bo Maček
lahko v opoziciji 100 let in teh 100
let je preteklo v kratkih devetih me-
secih. Naposled je res, da dandanes

doživimo o enem letu več kakor so
včasih v sto letih. Sedanji koledar
se imenuje po papežu Gregorju gre-
gorijanski, za novega je pa spor sa-
mo še v tem, ali se bo imenoval ne-
vilski ali milanski.

PREKLICAN PATENT

Nedavno so predložili angleški in-
ženirji mednarodnemu patentnemu
uradu izum, ki v treh dneh spremeni
tvornico municije v izdelovalnico
marel. Zdaj je pa na Angleškem raz-
pisana nagrada za izum, ki bi v treh
dneh spremenil tvornico za marelje
v orožarno in je prvi patent prekli-
can.

Blaženi glasovi

Angelci trobijo:
pridite k nam,
tu smo veseli,
pri nas je ~~trara~~.

Angelci vabijo:
obiščite nas,
na zemlji je ogenj,
grmenje in gas.

Pri nas pa
nebeške lučke gore,
tu si olajša
vsak človek srce.

Na angelske trombe
vse gori hiti,
na lojtrah nebeških
prostora več ni.

VSE VELESILE SVETA

tekmujejo za naklonjenost Japonske.
In sicer zaradi njene najnovejše pro-
tiavijonske artilerije. Velesila, ki ji
bo odstopila Japonska svoj patent,
bo v najkrajšem času postala vele-
velevesila. V Mandžuriji so podri
japonski časnikarji na dan po par sto
avijonov, evropski jih bodo pa lahko
po par tisoč, čim pošlje Japonska
svoja nalive peresa na evropska
bojišča.

Ekspozitura

**oficijske zadruga in
splošno krojaštvo**

**VOJSK
MARIBOR**
Slovenska ul. 28

Pri nas je zbruhnila neftralnost

Leto 1939-40. II. šol. nal. Aitor: D. Goflja.

Po celem vsemirju je izbruhnila šola, f nemčiji, polski, angleški, francoski in f zamorčiji je zbruhnila vojska, pri nas pa neftralnost.

Radi naše neftralnosti se povsodi tepatira in dokomentira samo od vojske. F naši Hiši govorijo vsi od nje: Janžekov pepe, ki pride zdaj v prvo ljudsko šolo, potem naša polonca, ki je gluha, slepa in vojakof ne more živih videti, ker noben ni naredil nanjo nobeno ofenzivo, potem sosedof stari Oče, ki je že dva tedna f agoniji in tako dalje. Gotovo se f nemčiji ne tepatira toliko od vojne, kot pri nas, kjer smo f neftralnosti. Neftralnost jako fpliva pri nas tudi na ušesa, ker potem slišijo vse jako nerobe. Potem se pa tisto, kar je že nerobe slišano, še nerobe naprej pove, pa nastane Rižot. Recimo, da ima nekdo mnogo časa, ker je učitelj in še penzioniran zraven, pa posluša Radijo. Razen štajerskega dijalekta slovenskega Jezika mu ni znano nobeno drugo konzervacijsko sredstvo, pa vseeno posluša francosko Postajo. Tako potem izve, da je nekje Državni udar, da je na francoskem že 100.000 mrtvih, da je berolin samo še en majhen kupček, pepela namreč, in...

To sliši iz Radijota in pove gospe počivavškovi. Gospa počivavškova doda brezplačno 2 milijona mrtvecof in kitajsko in hotentotsko Vojno napoved, ko poroča o Strategičnem položaju gospe pritisnjerovičevi. Gospa pritisnjerovičeva se prime za tisti del telesa, kjer so drugod Možgani, in zakriči: »Sve-ta mati Božja, zdaj bodo pa gotovo maribor vun eksvakujirali!« In začne kar pri priči pospravljati. Tekom 12 ur ima pripravljenih 8 kofčegof, 4 kište, 10 foglešof in tri špe-

dicijske vozove. Tako je vse pripravila za slovo od Domovine, utrujena zaspala in se čez pol ure vsa razburjena prebudila, ker je bila pozabila na Ruž in Puder...

Tako razburja neftralnost ljudske Duho-ve. Gospod Psičnik je ves razburjen, ker nima plinske maske za svojega fifiija, gospa Ambroževa pa ne ve, če bi vzela sabo kompote, ker se lahko pokvarijo, če vojna dolgotrajno traja.

Časopisi pa dobro živijo od neftralnosti. Na eno stran se nekaj zlažejo, druga stran lista pa je prazna. Vse skupaj pa stane dinar.

Pa tudi za trgočce je neftralnost koristipolna. En odjemalec pride po sto kil Pražene kave, drugi po 200 kil Riža, tretji po en vagon hrenofk, magari, da so pokvarene, in če bi hotel fsem konvencionirati, bi moral sam jesti kobilice in korenike kot Sveti janez v puščavi. So pa tudi taki, ki našo razburjeno neftralnost izpreobračajo v vojno Psihoznost in ker so pametni, neumnost izrabljajo. Ti potem ujamejo kakšnega vojnopapetega Kalina in mu ponudijo kakšno robo z tole krilato besedo: »Gospod, kupite tole še hitro za 20 din kilo. To je stalo normalno sicer samo 10 din, jaz pa vam dam še za 20, ker bo stalo zvečer že 30, jutri pa 40 din!« In Kalin kupi 25 kilogramof robe za 20 din, kar bo stalo jutri pofšod le — din 8.—.

Tako neftralnost strašno učinkuje, posebno kar se Gobcef in Oderuhof tiče in če bi, kar bi bilo potrebno radi neftralnosti, zapri fse gobce in oderuhe, bi bil cel maribor kar naenkrat vun eksvakujiran in...

Nežina pisma

(Uporabna za razvijanje slovenske narodne zavesti. Indiskretno objavil Peter Strelec.)

Počehova, 14. svečana 1913.

Draga prijateljica!

Jaz primem to pero v svojo desno roko in ti z žalostnim srcem naznanjam, da moram jutri na Dunaj. Preskrbeli so mi tam službo. Zelo se bojim, ker ne znam nič nemški. Pisala ti bom.

Te pozdravlja tvoja nesrečna
Nežika.

Dunaj, 23. september 1914.

Libe frajndin!

Ich šrajbe auz Vin. Hir zer šen. Ich kan šon dajče cunge gut. Ich vil niks mer vindiš zajn. Ich habe ajne frajnd, vas ist kaprol paj di militier. Ich habe ajne hut. Hut zer gros. Hut auf kopf. Ject krig. Vir verden zigen. Glorija, viktorija!!!

Grist dich dajne gliklihe

Agnes.

Win, 8. Jener 1919.

Libe frajndin!

In Win niks šen. Kajzer Franc Jožef ist geštorbst, Kajzer Karl hat lauten misen. Majne frajnd kaprol is šuft. Hat mih lasen. In Win niks lustig, aber nobel. Ich zajn travrig, vajl mus in naje dinst nah Belgrad. Vi verde ich lernen serbiše Šprah?

Grist dich dajne ungliklihe

Agnes.

Beograd, 12. jula 1920.

Draga prijateljice!

Ja sada u Beogradu. Beograd vrlo fino i otmeno mesto. Ne marim več ništa za Švabe, bogami. Imam prijatelja, žandara. Kupio mi včera moderan šešir. Tak hercig! Kupio mi tudi opanke. Vrlo dobro fir hinerangen. Znam več perfekt serpski.

Voli te tvoja srečna

Janja.

Beograd, 4. septembra 1939.

Draga prijateljice!

Vrlo sem žalostna. Zamisli, imam novo službu u Ljubljani. Iz Beograda idem rada. Žandar me ne voli več in ni se htel venčat z menoj. Djavo ga nosi! Ali u Ljubljani bu teško. Svi me budu zvali: Neža. Tak gemajn! In kak se bum na stara leta naučila slovenački!!!

Voli te tvoja nesrečna

Janja.

Kako si Janezek tolmači francosko bojno poročilo:

»S sovražnikom smo dosegli popoln kontakt.«

SI NI MISLIL

Gospa Frecetova sedi na divanu, kadi in čita dnevnik. Mož si šiva gumb na hlačah in nekaj brunda. Gospa ga vpraša: »No, kaj, dragi možiček, kaj ti ni všeč?« Mož: »Nikoli nisem mislil, da si bom v zakonu moral celo gumbe sam šivati.« Gospa: Hm,

mar si mislil, da lahko v zakonu kar brez gumbov okrog hodiš.«

HUDA ŽEJA

Mati sinu, ki poseda po gostilni: »Tone, ali te ni sram, da takole po gostilnah zapravljaš čas in denar! Rajši bi šel delat!« — Sin: »Mati, potem bi bil šele žejen!«

TRUBADUR

Luna blede spat se spravlja,
proti policijski uri,
mir povsod je, le nekdo še
tam pod oknom trubaduri.

Ogenj mu srce razganja,
ki ga Micika je vnela,
ko mu rekla je, da v sili
bi magari njega vzela.

Točno mu je razložila,
kje je najti okno njeno,
kamor se lahko ozira,
če mu s tem je kaj dobljeno.

Zdaj stoji pod tistim oknom,
poje, da je pretresljivo,
tako poezijo bruha,
da želodcu je škodljivo:

»Pridi Micika, ti zala,
ki šestnajst pomladi šteješ,
kot centralna ti kurjava
vedno mojo dušo greješ.

Tvoji kodri zdaj v ljubezni
zlat lesket so pridobili,
ko ti duša v mlade sreče
nepokoj gotovo sili.

Raj, otvori zdaj posodo
svoje duše in se vzdrami
in iz zlate te posode
brž orōsi me s solzami!«

Ko je mož dotrubaduril,
vsi glasovi so molčali,
ker vsled gornje poezije
crkile so še — živali.

A nad trubadurjem nočnim
se prikaže v oknu glava,
glava prava, glava ženska,
— fant ves v sreči rajski plava.

Pravi glava: »Nisem Micka,
temveč Rezka! Kaj bi radi?
Šestdeset jeseni mi je,
têle, ne — šestnajst pomladi!

Moji kodri zbog ljubezni
niso v zlatu zasijali,
temveč baš zbog teh zadevščin
so mi — plešasti postali!

Nič ne silim v mlado srečo,
ne želim si nepokoja,
temveč, — vrag naj vas pocitra! —
mira prosi duša moja!

Da vas orosim s posodo,
pesem vaša je prosila:
res bilo bi trdosrčno,
če vam ne bi ugodila!«

In močno ga orosilo
brž iz — nočne je posode:
saj, kdor slepo trubaduri,
spada med — smrdljive vode! ...

DOBRA POMOČ

Starejša sestra pravi Tinčetu: »Ali je gospodična učiteljica opazila, da ti pomagam pri domačih nalogah?« — Tinče: »Da! Dejala je, da je nemogoče, da bi sam napravil toliko napak.«

NI IMELO SMISLA

Darko se na ves glas dere. Mati ga vpraša: »Kaj pa ti je?« — Darko: »Včeraj sem padel s skednja in se udaril.« — Mati: »Včeraj? Čemu potem danes kričiš?« — Darko: »Včeraj te ni bilo doma.«

NE BOJI SE

Mama je šla s Francom v Tivoli. Prišla sta do ribnika. Mama je ljubeče pobožala svojega sinka in ga vprašala: »Francek, kaj bi storil, če bi jaz zdajle padla v ribnik?« — »Le nič se ne boj zame,« je mirno odgovoril Francek. »Bi že sam našel pot domov.«

SONČNI ZAHOD

Baloh: »Ta slika nam kaže sončni zahod. Slikala jo je moja hči, ko je študirala v inozemstvu.« — Jerina: »A, zato! Tu pri nas namreč takega sončnega zahoda še nisem nikoli videl.«

Ako se slačš ali oblačiš, kadar greš na kopanje, misli na „MARA“ pletenine M a r i b o r Koroška cesta 26

Če si žejen ali lačen, če želiš sonca, zraka, zabave ali razvedrila misli na „Grlič“ (Oset) pod Urbanom

Smrt Petra Mrčuna

D. Goflja

Peter Mrčun je bil v ostalem brezposeln, drugače pa dostojen, tih, skoro bi dejal od ljuden človek. Življenje mu je bilo sila težavno in komplicirano torišče, na katerem se nikakor ni mogel znajti. Taki so bili tudi njegovi starši, ki jih je bila pobrala smrt radi babjih jezikov in obrekovanj pred tremi leti. Oče Mrčun je bil zapustil sinu Peteru črno obleko, mati pa zlato zapestno uro. Sin se je bil stisnil po njuni smrti v zatohlo sobo v isti hiši in životaril tam tri leta, ne meneč se za sosedo in njihovo gobezdanje. Danes so potekla tri leta od smrti njegovih staršev.

Hipoma se je tisti dan popoldne pred hišo Mrčunovih znašel rešilni avtomobil, naložil nekoga in spet odbrzel. Preden so mogli sosedje in hišni prebivalci poriniti svoje nosove skozi okna in točno ugotoviti, koga so prav za prav odpeljali, avtomobila že ni bilo več.

Prva se je znašla na cesti gospodična Avrelja, krofasta stara devica, ki je prebivala v Mrčunovi hiši. Za njen krof so sosedje prisegali, da je pristen, za devištvo pa ne... Gospodična Avrelja je metala svoje volovske oči za avtomobilom in, ko še ni bilo nikogar na cesti, je začela pogo-

vor sama s seboj: »Kdo je neki to bil? Moški je bil, ker sem videla samo še hlače, ko so jih rinili v avtomobil!«

Priletela je iz sosedne hiše gospa Emilija, tista, ki je dobila na pomlad otroka, čeprav je mož že leto dni v Ameriki. Odprla je svoj govorilni inštrument, z jezikom obrisala nos in dodala Avrelijini ugotovitvi: »Po alkoholu je zasmrdelo, ko je avtomobil zdrvel mimo naše hiše!«

Z druge strani je prikrevsalo ob bergljah nekaj strahovito starega. Bila je osemdesetletna gospa Otilija, ki so ji že vsi telesni deli odrekli pokornost — razen jezika. Že dvajset korakov pred hišo je zaregljala: »Ste videli, ste slišali, grozno, strašno, pretresljivo, žalostno, oh, nesreča ne počiva, oh, kaj bo iz tega! Slišala sem, kako je nekaj v basu preklinjalo v avtomobilu. Strašne besede, vam pravim. Pokrižala sem se, pogledala v stran, ušesa sem si tiščala, pa sem vse eno slišala!«

Krofasta devica Avrelja je požirala novice z odprtimi očmi, ušesi in usti. Zazijala je na široko, da je zavdarjalo po žganju, nato je pa ugotovila: »Hlače je imelo, po alkoholu je zadišalo, preklinjalo je. To ni nihče drugi, kakor Mrčunov Peter!« Emilija in Otilija sta pritrdjevali, vse zaripli v obraz: »Tako je! Mrčunov Peter!«

Devica Avrelja je stopila proti Mrčunovi

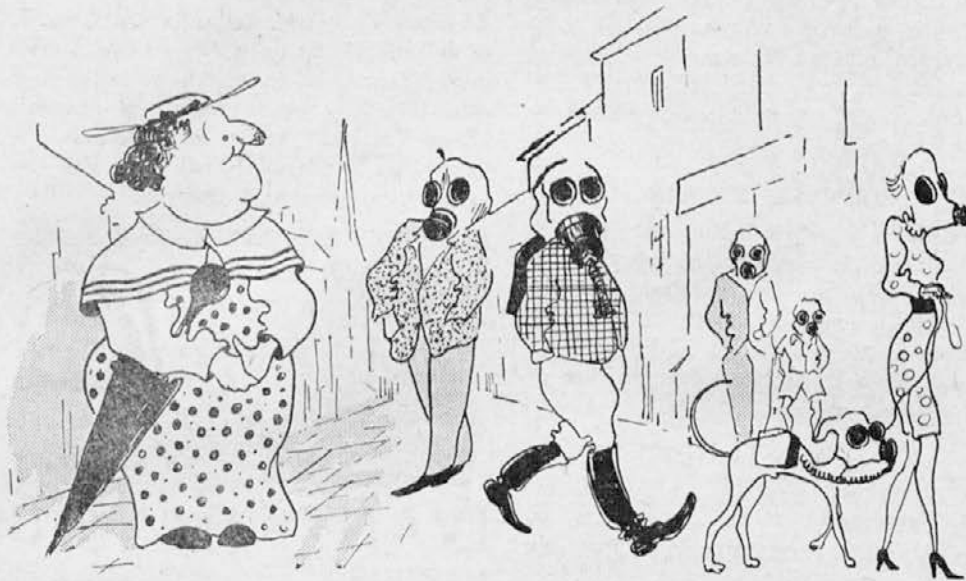
hiši. Jezik se ji je sukal z naravnost virtuožno veščino, neizbrane pripombe k nesreči Petra Mrčuna so ji prihajale iz krofa z votlim prizvokom in so bile zato še bolj svečane in udarne: »Torej Peter Mrčun! Ta ničvrednež. Starše je spravil v grob, falot, s svojo trmasto bučo. Ko smo jim pa me hotele dati nekaj dobrotnih nasvetov in smo opozarjale sosesčino na razmere pri Mrčunovih, je vzrožil, da nas to nič ne briga. Prosim: »nič ne briga«, je rekel. Zakaj smo pa potem sosedo? Božja kazni, vam pravim, gospa Otilija!«

Gospa Otilija je prištorkljala za njo v hišo: »Tako je, popolnoma pravilno! Saj že ni bilo prestajati s tem nepridipravom. Iz vsega se je norčeval. V časopise je deval čez moralo, čez narodne dame, čez častito duhovščino in še celo čez režim, prosim vas, čez režim!«

Gospa Emilija, tista, ki je dobila otroka potem, ko je bil mož že leto dni v Ameriki, se je pri besedi »morala« zdrznila in žolč se ji je razlil ob spominu na Petra Mrčuna: »Vere ni imel nobene, z delavci, s pijanci in z umetniki je hodil in rdečo kravato je nosil, pomislite, rdečo kravato, puntar svinjski!«

Vse tri so bile že premerile vežo in prišle do stopnišča, ki je vodilo do sobe Petra Mrčuna. Na vrhu stopnišča so se tisti

Mamica v moderni ulici

— »Glej jih no, tako našemljeni smo hodili za mojih mladih dni šele ob pustu.«

DO SOLZ GINJEN

Cirkus Olisk je imel tudi slona, ki je znal igrati na klavir. Ljudje so bili radovedni in so kar trumoma drli v cirkus. Ko pa so našemljeni slonovi strežaji postavili pred orjaka klavir, je slon jel mahati z repom, klavirja se pa nj dotaknil. Ravnatelj ga je lepo opravičil in rekel: »Slavno občinstvo naj oprostí: Slon od same ginjenosti ne more igrati. V klavirskih tipkah je namreč spoznal zobe svoje pokojne matere.«

hip odprla neka vrata, vendar tega tri gracije pod stopniščem radi vročega pogovora niso opazile.

Devica Avrelija se je prva povzpela na stopnišče. Otilija in Emilija sta ji sledili tik za petami. Avrelija ni dala, da bi kaka sekundica potekla, ne da bi jo bila izrabila za jezikanje: »Kaj neki si je naredil? Gotovo strup! Ko ni mogel več prestajati sredi ljudi. Gotovo je že mrtev. Falot je bil v življenju, falot še v smrti! Toda njegov duh...«

»Kaj je z njegovim duhom?«, je zarezal globok moški glas z vrha stopnišča navzdol.

Avrelijo, Emilijo in Otilijo je udarilo kot strela z jasnega, ko so se ozrle po stopnišču navzgor. Tam je stal sredi vrat svoje sobe, s široko razkremenimi očmi in ves rdeč v obraz — Peter Mrčun... Še nekaj je hotel iztisniti iz srca, a zagrabil se je samo še za sree, omahnil in padel... Kap ga je zadela.

Taka je bila resnična smrt Petra Mrčuna. Avrelija, Emilija in Otilija so zakričale in se razbežale v svoje sobe, kjer so čakale za zastori ob oknih, kaj bo.

Četrť ure kasneje so šele našli Petra Mrčuna, naložili na avto in odpeljali.

Za zastorom se je čudila devica Avrelija: »Bog vedi, kaj mu je bilo?«

Rezerva

D. Goflja

C. kr. major je bil nekoč, ki silil ni v ospredje, nič fronta mu dišala ni, ker ljubil je zaledje.

Bil je nesrečno poročen in vodil je pisarno. Pil, jedel je, ko mali bog in se redil nemarno.

Nekoč prišel je brzovjav, .. na fronto mu velel je. Napravil oporoko je, nato na fronto šel je.

Prevzel v pisarni rezervist je, mlad poročnik, posle, vse delal je, kot prej major in fronti kazal osle.

Pa nadomeščal lajtnant ni majorja le v pisarni, — bil tudi mu namestnik je pri ženi radodarni...

V požirkih kravjih pila sta zaledja vse sladkosti. Zato se lajtnant je sušil, podoben bil je kosti.

A vrnil se major domov je s fronte kar nenadno, izbral pa za obisk doma je uro nenavadno.

Rezervni je poročnik bil pri ženi ob tej uri. »Zakaj ste tu, kaj suhi ste«, major ga brž nakuri.

Kar nič v zadregi stopi mož tja pred majorja z nervo: »Zakaj sem tu, zakaj sem suh? Bil — vam sem za rezervo!«

Cestni red v Ljubljani

Prišla je pred kratkim neka ženička — tam nekje iz Zakotja — v Ljubljano ter korakala po Aleksandrovi cesti proti Prešernovi ulici. Njen sosed ji je namreč naročil, naj kupi zanj pri Slamiču pred glavno pošto nekaj hrenovk, da naj pa pazi, da bo na križišču pravilno hodila, ker jo sicer policaj zapiše in bo morala plačati kazen, če ne bo še zaprta.

Neki gospod iz kavarne Enone ji pokaže trgovino na oni strani ulice, nakar se ženička s strahom spusti proti trgovini, z očmi uprtimi vedno le v stražnika. Ker je privozil baš takrat avto, je stražnik dvignil roko ter pokazal proti Šelenburgovi ulici. »Me že ima,« si misli ženička, hitro uboga ter jo mahne po Šelenburgovi ulici proti Zvezdi. Pred Zvezdo se obrne, češ, jaz moram vendar kupiti hrenovke pri Slamiču. Opazno stopa zopet po Šelenburgovi ulici nazaj proti pošti ter se skriva pred stražnikom med občinstvom. A glej, šmenta! Že zopet jo opazi stražnik, jo ostro pogleda ter pokaže s svojo snežnobelo roko proti Prešernovi ulici. (Privozil je takrat namreč ravno tramvaj). Ženička, vsa preplašena, jo ubere urnih korakov po Prešernovi ulici. »Ne boš me več,« si misli ter premišljuje, kako bi prišla stražniku za hrbtom do Slamiča. Na vprašanje ji neka gospa pred frančiškansko cerkvijo dopove, kako naj hodi, da pride po Miklošičevi cesti in Dalmatinovi ulici na Tyrševo cesto, odkoder pride lahko kar naravnost do glavne pošte. Spusti se torej po teh ulicah na pot v upanju, da bo policaja vendarle ugnala ali — o groza! — pred Figovcem stoji zopet stražnik, ki ji pokaže z roko proti — Šiški. »Šišite, gospa,« vpraša ženička tam neko gospo, »kaj pa hočejo ti ljubljanski policaji z menoj? Vedno mi kažejo drugam, a nikdar tja, kamor bi sama hotela priti. Rada bi prišla do Slamiča!« Gospa se ji nasmehne in obrazloži, da ji je stražnik to pot prav pokazal, češ, da je na Gosposvet-ski cesti glavna trgovina Slamičeva. In tam je potem ženička vsa zadovoljna kupila hrenovke. Na kolodvor pa je šla mimo Novega sveta po Vošnjakovi ulici, češ, da ne mara imeti nobenega opravka več z ljubljanskimi policaji in tako je srečno prijadrala na — gorenjski kolodvor namesto na glavnega, zadovoljna, da ni prišla s hrenovkami vred v roke — stroge ljubljanske policije.

PO PREDPISIH

Gospod Štrumbelj si je v bližini mesta zgradil hišico. Ker pa je bila na samem, se je Štrumbelj silno bal tatov. Da bi si nabil psa, mu ni šlo v račun. Pes veliko sne in na pse je tudi visok davek. Pa jo je mož pogruntal. Sam se je naučil lajati. Kadar koli je ponoči čul kak šum, je skočil pokonci in jel divje lajati. Strašno pa se je začudil, ko mu je magistratni sluga dostavil kazenski nalog za 500 din, češ da ima v hiši neprijavljenega psa.

POCENI VEČERJA

Peter je klical svojega nekoliko gluhega prijatelja Miho na cesti in ga vprašal: »Kaj ti kaj gre?« — »Prišel sem iz trgovine«, mu je odvrnil Miha. — »Me nisi razumel. Kako ti gre?«, je ponovil Peter. — »Kupil sem klobaso«, je rekel Miha. — Peter se je ujezil in odvrnil: »Ah, piši me v uh.« — Miha: »Hvala — to je zelo poceni večerja.«

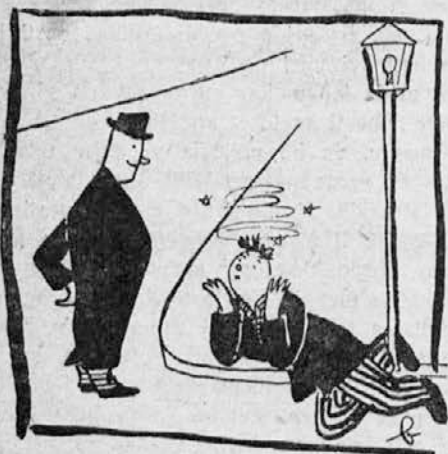
VERŽEJSKA

Stari Salapenec je potoval s svojim sinom po svetu. V neki vasi ju je dohitela noč, zato sta prosila pri nekem kmetu za prenočišče. Kmet jima je postlal na skednju, kjer je bilo malo slame. Oče je ležal na slamo, sin pa je moral spati poleg njega skoraj na samih deskah. Drugo jutro je sin pobožal očeta in rekel: »Oh, oča, jaz sem meo samo par slamc pod seov, pa me vse čunte bolijo, kak ka morajo boleti šele vas, ki ste ležali na celom kúpi slame!«

ŽENSKÉ PRAVICE

Gospod Trobej pripoveduje v družbi: »Pa res ne vem, kakšne pravice bi ženske še rade. Moja žena ustrahuje mene, najine hčere ustrahujejo mene in ženo, a naša kuharica ustrahuje vso družino. Ali ni to že dovolj pravic?«

Nima smisla

»Halo, vi, kaj ne morete vstati?«
»O, lahko, pa nima smisla.«
»???«
»Ker takoj spet padem.«

TISTI S KLOBUKOM

Pismonoša prinese priporočeno pismo. Prejem bi moral oče podpisati, pa ga ni bilo doma. Oglasi se petletni sinko: »Oče so gnali osla na pašo tja pod reber. Lahko jih boste našli. Tisti, ki imajo klobuk na glavi, so oče.«

RODBINSKI SPOMINI

Preiskovalni sodnik: »Kje ste dobili ta šop vitrihov in ponarjenih ključev?« Obdolženec: »To so sveti rodbinski spomini. Dal mi jih je moj pokojni oče, ko je umiral. Obenem me je blagoslovil in želel, da bi bil tudi jaz tako srečen kakor on, ker ga niso nikdar zasačili.«

V GOSTILNI.

— Natakar!
— Prosim!
— Ali imate razen pive še druge tople pijače?

NESPORAZUM.

Peter in Pavel gresta po cesti mimo moža, ki tolče kamenje.

»Poglej, Peter, ta mož ima trd kruh.«
»Kruh? Jaz sem pa mislil, da je to kamenje...«

POROČNO POTOVANJE.

— Ali si bila s svojim možem med poročnim potovanjem tudi v Benetkah?
— Ne vem. Vozne listke je kupoval moj mož.

NA SODNIJI

X.: »Kaj pa je tako zaropotalo?«
Y.: »V razpravni dvorani je najbrže padla obsodba!«

PREMOČ

Florijan: »To je pa res čudno. Kadar stopiš pred sodnika, pa te že zašijejo.« Jaka: »To se ti zdi čudno? Meni pa prav nič, ko je pa toliko paragrafov zoper enega samega človeka.«

LAŽNIVEC.

Berač: Prosim vbogajme! Življenje je vsak dan dražje.

Gospod: Nikar ne lažite! Avtomobili so vedno cenejši!

NI MOŽ

Neka starejša gospodična se je drsala na drsališču. Po nesreči je padla vznak na tla in dvignila kvišku noge. Mimo se je pridrsal mlad gospod, ki pa se za gospodično ni zmenil. Zato mu je rekla vsa užaljena: »Sram Vas bodi! Vidim, da niste mož.« — Gospod pa je odvrnil: »Tudi glede Vas sem se prepričal pravkar o istem.«

Telefon 22-07

IVAN KRAVOS

MARIBOR,
Aleksandrova cesta 13

TUDI VZROK

»Kako ste pravzaprav prišli na misel, da postanete učiteljica, gospodična Milica?« vpraša upravitelj šole.

»Ali ne vidite, gospod upravitelj, kako sijajno se odražajo moji svetloplavi lasje od črne table?«

DVA SINA

— Ali ste živeli vi kdaj v Celju?
— Sem. Pred desetimi leti.
— Potem ste gotovo poznali mojega očeta, pokojnega trgovca Timoteja Frtiča.

— Seveda sem ga poznal. Imel je dva sina: eden je utonil še kot otrok v Savinji, drugi pa je bil lopov.

Dober nasvet

»Ta moj umotvor bom poklonil kakemu dobrodušnemu društvu.«

»Veš kaj, najboljšo narediš, če ga pokloniš Domu slepih.«

Karo ♦ čevlji

Maribor

Gosposka ulica šte. 13

Bogata izbira Zmerne cene

Kinč nebeški

Zelene zastave vojsko so zbrale in po Bohinju ponosno vihrale. Šli so za njimi kosci, grabljice, rdeče žarelo vsako je lice. Fantje na konjih in na kolesih, sila gorenjska v sočnih telesih. Delavska godba vneto pritiska, zemlja bohinjska poje in vriska. Narodne noše, češke in naše, vsa radovednost se lahko napaše. Kmet naj pa svojo zavest okrepi, da z žuljavim delom ves svet preživi.

Za spomin na Kmečko vojsko.

RADIO — BLED

Hej, juhe, hali, holo, tu je blejski radio! Poslušalci, nič strahu! Daje samo muziko.

Iz Kranja

ODKAR SE »TOTI LIST«

zanima za Kranj, Kranjčani pa zanj, je marsikaj kakor v Mariboru. Na primer most. Čim je bil narisani v listu, kako ga v Mariboru razdirajo, so ga tudi pri nas začeli in upamo, da bo odslej naprej zmeraj v — reparaturi. Pa bi bilo treba marsikaj drugega tudi pregledati. A za vse ni denarja!

Opeharjenec

Profesor Kibic veliko ve in zna, samo premajhno plačo ima, da bi vso svojo vednost in znanost lahko spravil v svet. Tudi perpetuum mobile je že študiral in tik preden ga je pogruntal, se je naveličal ukvarjanja z njim. Zadnjič mu je pa kanilo v učeno lobanjo nekaj posebnega. »Totemu listu« je poslal predlog, naj bi začel kampanjo za preložitev prvega aprila v jesenski čas.

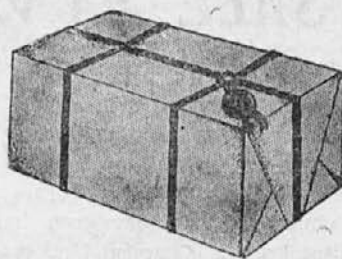
»Že nekaj let nas strašijo z vojno«, je pisal. »Posebno lansko jesen je bilo že vse pripravljeno, pa so nas opeharili in tudi letos bo prav tako. Zato zainteresirajmo svet, da se bo prvi april pozabil in da bomo uganjali potegavščine prvega septembra ali oktobra.«

Že je kazalo, da bo tudi profesor Kibic med prestavljalci koledarja in reformatorji narodnih navad, pa je zagrmelo in njegov predlog pokopalo. Slava mu!

MED LOVCI

— Za vraga, vi bi bili skoraj zadeli mojo ženo!

— Nič ne de! Saj lahko tudi vi na mojo streljate.

Stotine takšnih paketov

odpošlje dnevno v vse kraje v državi

R o b n a k u c i

Z a g r e b, I l i c a 4 1 6

pri kateri lahko naročite vse kar rabite za Vas, za Vašo družino ali pa za Vaš dom

s pošto ali železnico.

Ako blago ne bi odgovarjalo, ga zamenjamo ali vrnemo denar.

Izberite vse kar potrebujete iz naših razkošnih katalogov, katere Vam na zahtevo pošljemo brezplačno.

Naročajte tudi VI s pošto!

HITRA KARIJERA

Komaj da v Evropi se je vojna vnela, Churchill in pa Eden v vlado sta zletela. Se poprej Neville ju je bil otepal in se v kabinetu jima je zaklepal.

VOJNE GROZOTE

Vsi vemo, da vojna ni tako od muh, Franco nad Madridom je razsiral kruh. A v današnji vojni pa Angleži mili Nemčijo z letaki so z neba zalili.

MANDŽURSKA

Smo Mongolce ščegetali, pa so nam po piskru dali; smo jim zrakoplove zbili, nas po zadnici nabili. Vdrli so čez mejo našo, kuhajo Japoncem kašo, ki ne bodo je požrli, prej bodo domov ucvrli.

Situacija

Še včeraj prijatelja, zdaj nisva več, na lepem sovražnik si, grabiš za meč. Jutri objem morda spet doživim in ti zvestobo vso rad ponovim. Zjutraj je črn svet, opoldan je bel, zdajci je žalosten in spet vesel. V tej situaciji svet se vrti, eno pa v časih teh le še drži: Na glavo postavljen je zmeraj bolj svet, zato se mora narobe vrteti.

Posojila

»Prijatelj, posodi mi tisoč dinarjev. Rad bi se enkrat za vselej znebil svojih dolgov.«

VAŠKI MINONOSCE

— Z minami obranijo sovražnim ladjam dohod v pristanišča.
— Moja Mina kar sama nažene vse nepridiprave od hiše.
— Mine razvažajo s posebnimi ladjami.
— Mojo Mino jaz sam prenašam, če sem take volje.
— Potem si ti naš minonosec!

Ce hočete v resnici biti dobro in poceni oblečeni, kupite v

„Češkem magazinu“ Maribor, pri glavni policiji

Tam dobite največjo izbiro češkega in angleškega blaga po najnižji ceni, brezobvezno se lahko prepričate. Velika odprodaja ostankov, polovične cene, krójaške potrebščine

Izpod Karavank

Mežnarjev

Vitki gospod le malokdaj pride v svoj rojstni kraj. Ni maral peti nove maše, v knjige riše kraje naše, nam Golico v njih opeva, nauke take rad pogreva, naj vsakdo sam se spokori, če cilje svoje kdaj zgreši.

V ZNAMENJU SPORAZUMOV

so tudi Jeseničani skovali sporazum. Tovarnarji in delavci. Slednjim so prvi nekaj pridodali. Ti bodo pa nazaj znošili v kašto. Perpetuum mobile! Veliko je že bilo takih sporazumov. Pa ne drže dolgo. Podpisanih obvez se je tako težko držati. Posebno gospodom. Zato je med kovinarji v teku že nova akcija. Skleniti hočejo pakt večnega sožitja in dosmrtno pogodbe. Obrnili se bodo na strokovnjaka za te stvari. Na Franca Prežljaka, ki je jeseniški rojak in ne bo pustil domovinske občine na cedilu. — Sam je na varnem, tudi proti svoji volji ne more zgubiti službe in dohodkov. Na Jesenicah pa še ni tako. Tu spodi sožitni oče svojega otroka za prazen nič iz hiše in spet pobere najdenca po svoji volji. Za pakt večnega sožitja pojdejo kovinarji v boj z geslom: »Do smrti očetovsko ljubezen, po smrti pa penzijo!« Za drugi del gesla je najbolj vneti Bratovska skladnica.

PO ZASLUGAH

Nekaj krepkih za spomin je pospravil naš Albin. Jih niso dali fantje jezni, vse dobil je iz ljubezni.

CIVILIZACIJA JESENIC NAPREDUJE

Predvsem z avtomobilom. Prahu imamo na pretek. Pa tudi avtov. Celo oni z gasilskega kongresa je našel pot k nam. Bog nam daj sreče in — bencina!

MALI OGLAS

V Boksarsko šolo pod klancem na Javorniku sprejemajo nove kandidate. Vadil se bo ročni, gumijasti in vezani boks. Trenirali bodo odpornost za gostilniške obračune na plesu in nočno krotitev pretepačev. Kogar zanima jesenski tečaj, naj se vpiše! Šolsko geslo je:

»Čim delj jih držiš, tem več jih dobiš!«

Manufakturno blago se dobi pol zastoj v

**Trpinovem
tekstilnem bazaru!**

Oglejte si izložbe!

ŠALE ZA VELIKE IN MALE

DOVOLJ JE STORIL

Bivši predsednik Združenih držav Coolidge je nekoč prisostvoval volivnemu shodu, na katerem je govoril poslanski kandidat. »Državljanji,« je kričal govornik, »jaz sem se udeleževal že bojov proti Indijancem. Neštetokrat sem zamenjal udobno posteljo z bojiščem, a za odejo mi je bilo jasno nebo. Štiri sovražne krogle so se zarile v moje telo. Po zmrzli zemlji sem moral hoditi in noge so mi krvavele.« Tu ga prekine Coolidge: »Ali si se zares boril za Združene države?« »Da!« — »Proti Indijancem?« — »Da!« — »In je res, da si udobno posteljo zamenjal z bojiščem?« — »Da!« — »In da ti je nebo služilo za odejo?« — »Da!« — »In da so te zadele štiri sovražne krogle?« — »Da!« — »In da si po zmrzli zemlji hodil s krvavimi nogami?« — »Da!« — »Potem naj bo proklet, kdor bi dvomil, da nisi že dosti storil za domovino. Pojdi domov in odpočij se, bomo že drugega izvolili!«

DOBRO PRIPOROČILO

Pri dr. Nosanu se je oglašil mlad igralec in ga prosil, da ga priporoči upravniku gledališča. Doktor ga je priporočil tako-le: »Priporočam vam gospoda Lisca kar najtopleje. On igra Hamleta, Romea, nogomet in tarok, slednje najbolje.«

HLADNOKRVNEŽ

Sredi noči je začel goriti hotel. Gosti so se kmalu znašli na cesti, seveda le napol oblečeni. Pa se bahavo junači mlad obližanec: »Ne vem, zakaj so vsi gostje izgubili glavo, ko so začuli besedo: ogenj! Jaz ostanem v takih primerih popolnoma hladnokrvni. Mirno sem vstal, se počasi oblekel, si prižgal cigareto in si v drugo zavezal ovratnico, ko sem videl, da se mi je nerodno zavozljala.«

Drugi: »A hlače ste vseeno pozabili obleči.«

ABSTRAKTNO

Učitelj razlaga pomen besede »abstrakten«. Med drugim reče: »Skratka, abstraktno je nekaj, česar ne moremo prijeti. Jožek, povej mi sedaj kako abstraktno besedo!«

Jožek: »Razbeljeno železo!«

SE SAMO OBLAČI!

Mlad par se sprehaja spomladi ob gozdu. Pa pravi ona: »Glej, dragi možiček, vsako drevo dobi na pomlad novo obleko.« — »Da, ampak napravi si jo pa samo,« ji zaboli možiček.

UBOGE GLAVE

V nekem listu smo brali sledeče: »Če zberemo proizvodnjo vseh opekarn v državi, dobimo, da letno proizvajamo nekaj več kot dve milijardi opek. Z drugo besedo: Letno pade na glavo vsakega državljanja okoli sedemdeset opek.«

NOGE ŽE IMA

Tončka so vprašali, če njegov mali bratček že hodi. Pa se odreže: »Hoditi še ne zna, noge ima pa že.«

KAKO BI NE OPAZILI?

Učitelj: »Torej, otroci, vi ste že v naprej vedeli, da se bo vaša učiteljica poročila. Kako to?« — Otroci: »Kakopak, da smo vedeli! Štirinajst dni pred poroko ni v nalogah opazila nobene napake več. Teden pred poroko je sama začela delati napake, a dan pred poroko je rekla Žmurovemu Jakcu: Dragec moj!«

ŽEGNANJE

Kmet: »Rad bi imel nekaj za pokvarjeni želodec.« — Lekarnar: »Kdo si je pa pokvaril želodec?« — Kmet: »Doslej še nihče, ampak jaz si ga bom jutri, imamo namreč žegnanje.«

V DVOJE JE CENEJŠE

Gospoda Bizgeca so premestili na Kočevsko. Pa je možakarja vsako soboto zaneslo v Ljubljano in si je ogledal kino ter gledališče in nazadnje lepo število gostiln in kavarn. Pa ga vpraša prijatelj: »S temi ljubljanskimi obiski moraš imeti pa precej stroškov, ne?« Bizgec: »Kakor se vzame! Če gre žena z menoj, izhajava tako z 250 din, če grem pa sam, je pa 500 din premalo.«

POTNA TRAVA

Mala Micika gleda zjutraj skozi okno in vzdikne: »Mama, danes ponoči je moralo biti pa zelo vroče!« »Micika, zakaj pa?« — »Le pogledj, kako je vsa trava potna!«

PRED SPOPADOM

»Očka, zakaj sta si pa ženin in nevesta pred oltarjem dala roki.« — »O, kar tako! Kakor med boksarji! Ti si tudi podajo pred spopadom roke.«

NOGOMETAŠ

Neki nogometaš se je bil zaročil. Čez nekaj mesecev ga vpraša prijatelj: »No, pa ste se s svojo zaročenko potem tudi poročili?« — »Ne! Po prvem polčasu sem odstopil od namere.«

VEČJA USTA

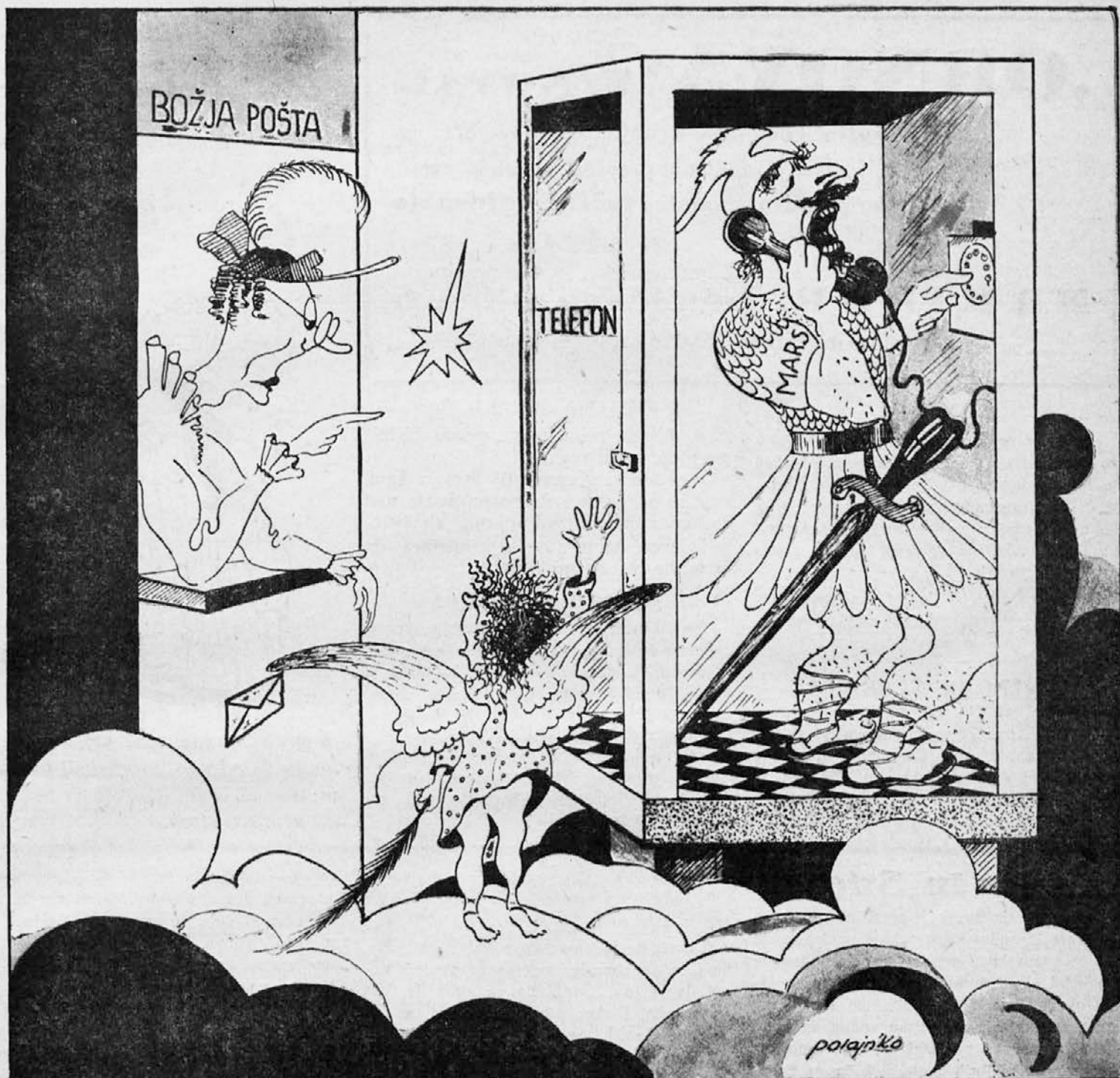
»Dragec, nikar ne jej tako hlastno. Medtem ko jaz enkrat denem v usta, deneš ti že trikrat!« Dragec: »Mama, ampak zato imaš pa ti tudi trikrat večja usta!«

KONKURZ

Znanki se srečata v letovišču. Prva: »Čula sem, da je vaš mož prišel v konkurz, vas pa najdem v letovišču. To bi kazalo, da gospodarsko niste propadli.« — Druga: »Ne, mi ne, pač pa naši upniki.«

ZAKONCA

Ona: »Jaz ne najdem v zakonu tega, kar sem pričakovala.« — On: »Jaz pa najdem polno takega, česar nisem pričakoval.«

Nebeška poštarica: „Zaman čakaš, mali, z zemljo ne boš dobil zveze. Saj vidiš, da kličejo povsod le Marsa!“

PRI ZDRAVNIKU

Zdravnik: »Nikar ne obupavajte, tudi jaz sem imel v mladosti enako bolezen kot vi, a sem danes čil in zdrav.« — Bolnik: »Ampak vas je zdravil drug zdravnik.«

TO PA NE VE

»Pravijo, da tvoja žena govori tudi, kadar je sama.« — »O tem pa nimam pojma. Še nikoli nisem bil poleg nje, kadar je bila sama.«

DVAJSETI VEK

Služkinja: »Med piščanci, ki so se izlegli v valilnem aparatu, je tudi pišče, ki ima tri noge.«

Gospa: »Dobro pogledjte, če ni aparat kaj pokvarjen!«

ŠOLSKA NALOGA

V šoli so dobili nalogo z naslovom: V čem živajo prekašajo ljudi? Boštjanov Damjan je napisal tako-le: »Pavom zraste sama od sebe lepa obleka iz telesa, naša mama si jo pa mora kupiti. Kamela je lahko mnogo dni brez pijače, moj oče pa ne more biti.«

DOKAZ

Smončevka je huda žena in zadnjič je grdo ozmerjala svojega moža: »Dedec trapaš! Vesel bi bil lahko, da me imaš! Deset snubcev sem imela, pa sem vse odbila, čeprav so bili neprimerno pametnejši od tebe.« Pa jo je zavrnil mož: »Da, to so tudi dokazali, ko so se te pravi čas otresli.«

ANEKDOTA

Ko so nekoč vprašali slavnega francoskega komediografa Moliera, kako to, da so knezi že s 14. letom polnoletni za prevzem oblasti, a ženiti se smejo šele z 18. letom, je odgovoril: »Mnogo lažje je vladati kneževinam kot pa ženam.«

NA BLEDU

Učitelj na Bledu: »Kako pravimo bitjem, ki žive deloma na suhem, deloma v vodi?« — Učenec: »Kopališki gostje!«

PRED SODNIKOM

Sodnik: »Vi ste ukradli temu gospodu žepno uro v vlaku, ko je mož spal.«

Obtoženec: »Hm, ali bi ga bil moral prej zbuditi?«

,OBNOVA' F. NOVAK

dobavlja: kompletne stanovanjske opreme, tapetniške izdelke, posteljnino, preproge, linolej, zavese, železno pohištvo in otroške vozičke, **najceneje**

MARIBOR, Jurčičeva ulica 6

Telefon interurban 29-05

NI MESAR

Znani kirurg je nedavno operiral bogatega tovarnarja. Operacija je uspela in račun je bil izredno visok. Te dni pa je kirurg srečal svojega pacienta in ga ogovori: »No, kako je sedaj z vašim zdravjem? Dobro, kaj? No, lahko ste se prepričali, da nisem mesar!«

Pacijent: »Gospod doktor, kakšen mesar neki? Mesar vendar najprej ubije svojo žrtev, potem jo šele odere.«

ZA ŽENO BO ŽE DOBRA!

Prva gospa: »Ali ste pustili svoje hčere kaj izučiti, gospa?« — Druga gospa: »I, no! Najstarejša je zobozdravnica, druga je pravica in dela pri advokatu Kečretu, le tretja ni za nobeno rabo. Njo bomo morali pa poročiti.«

IDEALNA SLUŽKINJA

— Micka, prinesite mi pismo, ki leži na moji nočni omarici!

— Katero, gospa? Ali tisto, v katerem se pritožuje vaša gospa mama nad vašim gospodom soprogom, ali tisto, v katerem zahteva vaša prijateljica, da ji vrnete izposojeni denar?

POVSEM DRUGAČNA

»Veš, Drago se je poročil z Nušo, ker je povsem drugačna kot vse druge ženske.« — »Povsem drugačna, kako to?« — »Ona je edina, ki ga je marala!«

SE NE IZPLAČA

Gost: »Hej, natakari! Krompir je še čisto surov! Pritožil se bom. Pokličite mi gospodarja!« — Natakari: »Nikarte, gospod, gospodar je šele surov!«

Cesar in Švejk

Dobri vojak Švejk je zaslišal nekakšno grmenje in radovednost ga je gnala, da se je malo izprehodil po oblakih. Tu in tam je pogledal skozi špranjo na zemljo in se hitro umaknil, da bi ne telebnil na svet. Prav res ga ni mikala zemeljska godlja, tako od daleč je pa rad poslušal grmenje topov in se spominjal dobrih avstrijskih časov. S seboj je imel pipo in pa psička. Držal ga je na vrvi in se zabaval z njim, potem mu je pa kanila v butico svojevrstna misel.

»Presvitlega obiščem,« si je dejal in takoj se je odpravil k njemu. Že večkrat se mu je hotel približati, pa so ga nagnali cesarjevi dvorjani. To jutro je imel več sreče. Namreč pri cesarju. Pri dvorjanih bi je ne imel zlepa, a so ogledovali večjo skupino aeroplanov, ki se je dvignila visoko pod oblake. Če bi motorji preveč ne brneli, bi morda zvedeli kaj svežih novic. Cesar je pa še prijetno dremucal.

Švejk se je na žalost nerodno prestopil in Franca Jožefa toliko predramil, da je pogledal na eno oko. Takoj mu je bilo dovolj. Švejka je pri priči spoznal, pomnil ga je še iz slik, ki so mu jih preskrbeli policijski agenti na Dunaju. Hotel je zakričati na pomoč, a ga je prehitel Švejkov pes, ki je hudo zalajal. Cesar je kljub svojim starim kostem planil iz pernice in kar v spalni mon-

duri popihal na slepo srečo.

»Atentator, atentator!« je kričal, kolikor mu je dala sapa.

Ta mu pa ni dala kdove kakšnega glasu, bolj so se obnesle noge in ga gnale daleč od dvorjanov. Švejk pa za njim. In pes prav tako. Dirka je pa presvitlega cesarja spehala. Sesedel se je in zavijal oči od groze. Tudi Švejka je vrglo na tla. Smeh ga je bil podrl. Nič čudnega, ko je pa sam njegov cesar bežal pred njim.

»Ne zameri mi,« se je smeje opravičeval, »nimam zlobnega namena.«

»Kaj, enega samega soldata imam še?« je vzkliknil cesar in se milo razjokal.

Švejk je pristopil bliže, mu obrisal solze in prepričal cesarja, da mu je bolj zvest kakor vsi tisti, ki so ga kdaj častili.

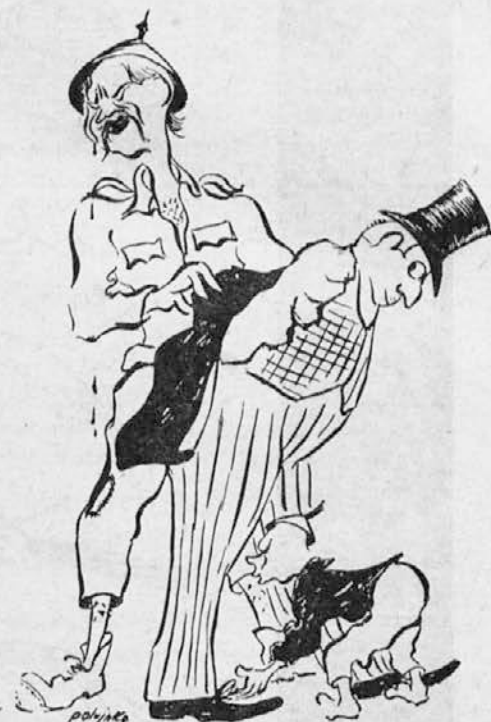
»Tukaj si čisto brez armade, mene pa ne puste k tebi. Pa vendar ne moreva živeti drug brez drugega. Usoda naju veže. Tebe so muhe pomazale, mene je pa zapeljala, da sem to ljudem razlagal. Od tedaj naprej sem tvoj z dušo in telesom.«

Cesar je zija predrnega soldata, ki je poredno mežikal in gladil svojega pinča. Vprašal ga je osorno, kaj mu prav za prav hoče, zakaj ga nadleguje.

»Pobotajva se, dragi cesar,« je spregovoril Švejk iz srca. »Spodaj so spet začeli

Iz Japonske

poročajo, da so se Japonci naveličali slačiti Angleže in da so postali tako vljudni, da jim celo že pomagajo pri oblačenju. Japoncem starih

pregreh ni zameriti, saj vemo, da imajo že od rojstva oči bolj postrani in zato ni čuda, če včasih poškilijo na nepravo stran.

vojno, zdaj imajo tam doli druge cesarje in cesarji druge soldate. Midva sva že zlezla v zgodovino. In zato je kaj odveč, če se grdo gledava. Mene je zmeraj bolelo, ko sem zaman čakal na sedanji trenutek.

»In kaj bi rad od mene?«

»Odvezo! Zmeraj sem vas obiral, dosti grdega sem natvezil o vas našim ljudem, zdaj me pa peče, ker vidim da ste čisto galant mož. Pobotajva se, dragi cesar, večkrat bova skupaj prišla in čas v večnosti nama bo hitreje potekal.«

Švejk mu je prožil roko, pa je cesar ni videl. Franc Jožef se je zamislil, globoko zamislil in čez oblake je še globlje pogledal. Doli po zemlji so se valile velike bojne trume, dim je pokrival kopno in morje, po zraku je brnelo zmeraj bliže in bliže.

»Kaj pa je to?« se je pozanimal cesar.

»Zračna vojska.«

Cesarja je zamikalo, da bi pogledal daleč ven in se je podal v nevarnost. Švejk ga je potegnil nazaj in dal odpreti nebeške line.

»Lahko nama spuste plina ali pa kak aeroplan dezertira k nam.«

»Ti si sam dezertir!« mu je požugal cesar.

»Zato vas pa prosim odpuščanja!«

»Zdaj, ko si Avstro-Ogrsko spravil na kant!«

Tudi Slovenci prodiramo

Kje? Na kulturnih frontah! Tudi to je nekaj!

Bratko Kreft je pred leti primarširal celo v Prago. Pa ne s četniškim bataljonom Mrtvaških lobanj, ampak z Malomeščansko gardo.

Jože Kranjc je pa zavzel letos kulturni Belgrad. Prodril je v teater in sicer z Direktorjem Čampo. To je vsekakor silen prodor, zlasti če pomislimo, da je Belgrad mesto direktorjev in svetnikov in podobnih gospodov. — Naši dramatikci so prodrli še bolj na jug, v samo Skoplje, ampak nad Belgrad nihče ni upal.

Najbolj daleč bo prodril pa Bartol Vlad. Z orijentalno vojsko, vzrejeno na Alamutu, kani v samo Ameriko pred filmsko kamero. Naj bi imel pri tem prekomorskem prodiranju veliko sreče!

Zmaga bo naša, naša...

Sodobna reklama

V časopisih smo čitali ta-le oglas:
Ta Vam varuje kožo!

Krema „Nivea“.

Pripominjamo, naj trdka o tem nemudoma obvesti vse države, ki so v vojnem stanju, kajti sredstvo, ki bi zanesljivo varovalo kožo, je danes pač najbolj potreben predmet na svetu.

Cesar je zapihal od jeze, Švejk ga je tako milo pogledal in njegov kuža je tako turobno zacvilil, da se je cesarju omehčalo srce, stegnil je desnico in si s svojim nekdanjim soldatom stresel roko. Povabil ga je celo v restavracijo, kjer sta si privoščila plzenskega piva in kranjskih klobas. Takih dobrot pa Švejk ni bil preveč vajen in ga je zavijalo. Postajal je nestrpen, cesarja je spravljal v skrbi, kajti vrhu vsega je na zemlji zmeraj bolj grmelo.

»Kaj ti je?« je spraševal cesar.

»Tja bom moral, kamor greste tudi vi po navadi peš, kadar vas doleti kaj človeškega.«

In se je odpravil za ovinek, zagrmelo je še bolj, potem se je pa kmalu prismejal nazaj.

»Cesar, v vašem imenu sem celemu svetu napovedal vojno. In pri priči sem ga bombardiral!«

Franc Jožef se je iz srca posmejal, zadovoljen je bil s svojim soldatom, vse zabušantske in dezerterske grehe mu je odpustil. Povedel ga je v svoj dvorec. Spotoma sta sedla na oblak, se pomenkovala o starih časih in Švejk ni mogel cesarjeve gostoljubnosti drugače poplačati kakor da mu je ponudil svojo pipo.

Od tega dne ni na oblakih boljših prijateljev kakor sta cesar in Švejk.

Najnovejše modele damskih in moških klobukov Vam nudi v veliki izbiri, trgovina s klobuki
Ivan Kvas, ml.
Maribor, Aleksandrova c. 30
Cene zmerne!

Nekaj Janezkovih

Janezek živi s starši in sestro na deželi in zato ni čudno, da ni poznal aeroplana, saj ga še nikoli videl ni. Nekega lepega dne pa se nad vasjo pojavi velik aeroplan. Janezek ga gleda in priteče ves razburjen k mami: »Mama, mama, po zraku pa se pelje ljubi Bogec na sprehod!«

Janezek je dobil za svoj peti rojstni dan prave dolge hlače. Ponosno je stopal z njimi po dvorišču in rekel mami: »Vidiš, mama, zdaj jaz tudi že postajam ata!«

Janezkova sestra se je poročila. Mladi par je stanoval kar pri njenih starših. Janezek, ki je slišal od odraslih, da bo sedaj njegova sestra dobila otroka, se je tega zelo veselil. Se bo imel vsaj s kom igrati! Komaj sta se novoporočenca po poročni noči zbudila, so se že odprla vrata. V sobo je pogledal kuštravi Janezek in veselo vprašal: »No, ali imate že otročička?«

Sestra je obljubila Janezku, da ga bo vzela drugi dan s seboj na izlet, če bo lepo vreme. Janezek je zvečer iskreno in dolgo molil. Mama je prisluhnila in slišala, kako Janezek moli: »Ljubi Bogec, prosim te, naredi jutri slabo vreme!« Ker je vedela, da bi Janezek zelo rad šel na izlet, si te molitve ni mogla razložiti in vprašala ga je, zakaj tako moli. Janezek pa ji zašepeta na uho: »Veš, mama, ata je rekel, da itak vse narobe naredi!«

Janezka ves popoldan ni bilo domov. Opoldne pride in ves vesel reče mami: »Mama, danes sem se pridno igral. Poštarja sem se igral. Po vsej vaši sem hodil. V vsako hišo sem šel. In prava pisma sem dal vsakemu.«

»Tako? Prava pisma? Kje si jih pa dobil?«

»V tvojem predalu. Tista roza pisma, ki so bila zavezana z rožnatim trakom.«

Kdor hoče imeti
res dober dežnik,
naj pohiti k
BETKI LESNIK
MARIBOR, Glavni trg 17/a

SIGURNO SREDSTVO

V časopisih je izšel oglas sledeče vsebine: »Najsigurnejše sredstvo za pobijanje stenice! Kdor pošlje 50 dinarjev, dobi aparat s tiskanim navodilom.«

Profesor Pika pošlje 50 dinarjev. In čaka. Pride paket, v njem pa dve deščici: ena večja, druga manjša. Paketu je priloženo navodilo s sledečim besedilom: »Položi stenico na večjo desko in vdari po njej z manjšo!«

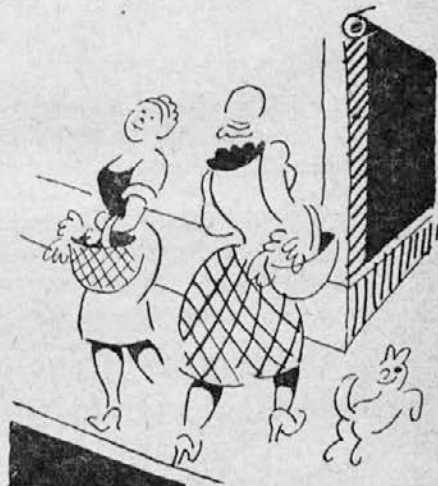
TUJSKI PROMET

Tujec pride v hotel in vpraša hotelirja, kje je stranišče. Hotelir mu pokaže. Kmalu pridi v tujec ves divji nazaj in kriči:

»Svinjarija! Na stranišču je ogromno muh!«

»Pomirite se!«, mu pravi hotelir hladnokrvno. »Počakajte malo do kosila, ko bodo odšle vse muhe v jedilnico.«

Ni razumela

Ida: »Kaj si pa gledala snoči v gledališču?« — Štefka: »Divjega lovca!« — Ida: »Torej si se vendar seznanila z našim velikim Finžgarjem.« — Štefka: »Ne, on se piše Juršič in ni posebno velik.«

BREZ DEDIŠČINE

Nemanič snubi hčerko edinke bogataša Podhodnika, ki se pa hoče podrobno informirati o Nemaniču in ga vpraša: »Ali bi mi mogli zaupati kaj o vaših rodbinskih razmerah?« Nemanič mu začne navdušeno pripovedovati. »Sem preprostega rodu. Moj oče je bil skromen rokodelcelec, toda priden, marljiv, brezmadežen značaj, odločen mož, prav posebno vzoren človek. Žalibog nisem po njem ničesar podedoval.«

ŠKOTSKA.

Anglež je potoval po severni Škotski. Tam pa je dolgočasno in ceste niso nič boljše kot pri nas. Sreča škota in ga vpraša: »Kaj pa počnete, če kdo pri vas zboli? Saj niti zdravnika ne morete pravočasno poklicati!«

Škot pa mirno: »Že res, ampak pri nas umiramo vsi naravne smrti.«

Novo 39. kolo drž. razred. loterije se prične in Vam daje možnost do visokih dobitkov.

13. septembra 1939 bo zopet velika izbira srečk v kolekturi

„VRELEC SREČE“

za I. razred 39. kola. - - - - - Žrebanje bo 14. oktobra 1939.

Veliko število ljudi si je opomoglo, ker so kupili srečke državne razredne loterije.

Brez premisleka še danes naročite srečke samo v domači glavni kolekturi

„VRELEC SREČE“

da iste pravočasno dobite. — — — V zadnjem 38. kolu so bili srečni igralci v velikem številu, ki so kupili srečke v glavni kolekturi „VRELEC SREČE“. — Neki upokojeni poštni uradnik je zadel din 200.000—, privatna uradnica se je razveselila zneska din 100.000—. Nemalo se je začudil, ko je dobil izplačanih din 80.000—, banovinski uslužbenec v Ljubljani, kronski upokojenec je bil presenečen 60.000, srečna služkinja, ko je prejela 50.000, zasebnico je iznenadil telegram od 40.000, dalje mestni uslužbenec 30.000, mehaniški mojster tudi 80.000, preprosta mamica brez stalnih dohodkov 50.000, dalje so prišli na svoj račun v velikem številu trgovci, zdravniki, orožniki, sluge, kakor tudi več dijakinj, delavcev in mnogo podeželskih ljudi.

Priporoča se tudi Vam, da kupite srečke državne razredne loterije v glavni kolekturi

„VRELEC SREČE“

Alojzij Planinšek, Ljubljana, Beethovnova c. 14